

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Ἡ γενναία ὑποστήριξις, ἥς ἡ Ἀθηναία ἀπολαμβάνει ἐκ μέρους τῶν κκ. συνδρομητῶν καὶ τοῦ τύπου τῆς πρωτεύουσας ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον νὰ ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστήσεις.

Ἀναγνωρίζομεν πολλὰς ἐλλείψεις, πλὴν ὁμολογοῦμεν συγχρόνως καὶ τὴν προθυμίαν ἡμῶν ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν πάντοτε ὁμῶς ἐντὸς τοῦ προγγράμματός μας.

Τοὺς ἐκ τῆς «Αὔρας» προσελθόντας συνδρομητὰς ἢ διεύθυνσις δέχεται μετὰ χαρὰς καὶ ὑπόσχεται αὐτοῖς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάσης ὑποχρέωσως. Εἰδοποιοῦνται δὲ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι εἰς οὐδένα μὴ προπληρώσαντα θέλει ἀποσταλεῖ τὸ φύλλον, καθότι εἰς οὐδένα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομηταὶ ἀς πέμπωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς γραμματόσημα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ἡ ΑΓΑΠΗ.

Ἡ θρησκεία ζητοῦσα νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο νὰ στρέψῃ τὰς διαθέσεις ἀπάσας καὶ τὴν ἀγάπην ἡμῶν πρὸς ὄφελος τῆς ἀρετῆς ἐπενόησε νέον πάθος· δὲν μετῃχειρίσθη, ὅπως ὀνομάσῃ αὐτὸ, οὔτε τὴν λέξιν ἔρωσ, ἥτις δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβῆς, οὔτε τὴν λέξιν φιλία, ἣν ἀπόλλυται ἐν τῷ τάφῳ, οὔτε τὴν λέξιν συμπάθεια, ἥτις

συγγενεῖαι μᾶλλον πρὸς τὸ ὑπερήφανον· ἀλλ' ἐφεύρε νέαν λέξιν, τὴν λέξιν ἀγάπην, ἀγάπην ἥτις ἐγκλείει τὰς τρεῖς πρώτας, καὶ ἥτις ἔχει συγχρόνως ἐν ἑαυτῇ καὶ τὸ οὐράνιον. Ἐντεῦθεν διευθύνει τὰς βροτὰς ἡμῶν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐξαγνίζουσα καὶ ἀνάγουσα αὐτὰς μέχρι τοῦ Πλάστου· ἐκεῖθεν δὲ διδάσκει ἡμῖν τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀλήθειαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ἐν τῷ Θεῷ, ὅστις καθιστᾷ τὴν ἀγάπην των ταύτην πνευματικὴν μὴ ἀφίνων ἢ τὴν ἀθάνατον αὐτῆς οὐσίαν ὅπως χρησιμεύσει ὡς ἢ πρὸς αὐτὸν ὁδός.

Πλὴν, ἀν ἡ ἀγάπη, εἶναι χριστιανικὴ ἀρετὴ ἀποβέουσα κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Αἰωνίου καὶ τοῦ λόγου αὐτοῦ, εὐρίσκεται οὐχ ἥττον ἐπίσης ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς τὴν φύσιν.

Καὶ ὄντως, ἐν τῇ συνεχεῖ ταύτῃ ἀρμονίᾳ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀναγνωρίζει τις τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Πολλάκις τὰ τε ἠθικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ τῶν ἀρχαίων συντάγματα εὐρίσκονται ἐν ἀντιφάσει πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθήματα· ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ὁ χριστιανισμὸς σύμφωνος πάντοτε πρὸς τὰς καρδίας δὲν ἐντέλλεται ἀρετὰς ἀφρημένας καὶ μοναδικὰς ἀλλ' ἀρετὰς χρησίμους ἐξηγημένας ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγκῶν καὶ ὠφελίμους τοῖς πᾶσιν. Ἐθεσε δὲ τὴν ἀγάπην ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς.

«Ἡ ἀγάπη, λέγει ὁ Ἀπόστολος, μακροθυμεῖ χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».